

FORRÁSKÖZLEMÉNYEK

MERÉNYI-METZGER GÁBOR

SIMONYI ÓBESTER BÁRÓI DIPLOMÁJA

A Hadtörténelmi Közleményekben már több ízben olvashattunk báró Simonyi József huszárezredesről. Ezek a tanulmányok a legendás hírű Simonyi óbester katonai pályafutásával, illetve élete rejtélyes, utolsó éveivel foglalkoztak.¹

Jelen forrásközlemény mintegy kiegészítésként szolgálhat Simonyi ismert életrajzához. A bárói diplomát fontos adaléknak tartom, hiszen annak adományozása az óbester életének egyik legfontosabb mozzanata volt. Ekkor lett a nagykállói mézárasmester fiából báró, vagyontalan kisnemesből az ország főrendje.

Simonyi -eredetileg Simon- József útja a bárói cím elnyerése felé a Katonai Mária Terézia Renden keresztül vezetett. A rendet Mária Terézia királynő alapította az 1757. június 18-án, a poroszok felett aratott kolini csata emlékezetére. Az új rend 1758. december 12-én kelt alapszabálya a következőképpen rendelkezik a lovagkereszt elnyerésével kapcsolatban: „6. §. ...lovagokká mindazok fölvetessenek kik magukat erre valamely kiváló: vitéz tettel, mások fölött érdemessé tették...”²

Simonyi (Simon) József teljes mértékben megfelelt ennek a kritériumnak és – még mint az 1., Merfeld ulánuszred alhadnagya – 1800-ban kérelmezte a rend elnyerését. Akkor nem, de két évvel később – amikor I. Férenc király elrendelte, hogy pótlólag azokat is vegyék fel a rend tagjai közé, akik 1800-ban kimaradtak – Simonyi is elnyerte a Katonai Mária Terézia Rend lovagkeresztjét. 1802. május 5-én nevezték ki az új lovagokat, köztük őt is, mint már a 6., Blankenstein huszárezred főhadnagyát. A lovagkereszt ünnepélyes átadására május 13-án került sor.³

A Katonai Mária Terézia Rend alapszabálya lehetővé teszi, hogy a rend tagjai nemességet nyerjenek. Erről így rendelkezik az idevonatkozó 36-ik §: „Minden felavatásnál a rendbe felvett lovagok és nagykeresztesek ezáltal egyidejűleg, az osztrák vagy a magyar államkötelékekbe való illetőségükhöz képest, az osztrák vagy magyar nemesi rendbe emeltetnek, ha az illetők még ezen nemességgel nem bírnak”.⁴ Simonyi már nemes ember volt, hiszen a barbácsi Simonok már 1637. december 24-én címeres nemeslevelet nyertek III. Ferdinánd magyar királytól.⁵ Így

1 Nagy Géza: Vitézvári Báró Simonyi József. 1911. évf. 387–396. o., 519–536. o.; 1912. évf., 349–366. o., 505–544. o. (a továbbiakban: Nagy G.); Szendrei János: Vitézvári Báró Simonyi József. 1913. évf., 458–465. o.; Csonkaréti Károly: A Simonyi József huszárezredes elleni ítélet. 1976. évf. 706–709. o.

2 Rendjelek és kitüntetések történelmünkben. Budapest, é. n. (1943) (a továbbiakban: Rendjelek) 122. o.

3 Nagy G. i. m. 1912. évf., 355–356. o.

4 Rendjelek, i. m. 125. o.

5 Áldásy Antal: A Magyar Nemzeti Múzeum címereslevelei. I. k., Budapest, 1904. (a továbbiakban: Áldásy) 165. o.

ő – a rend alapszabályának 37. §-ában rögzítettek szerint az osztrák bárói cím elnyerését kérelmezte az uralkodótól.

„A lovagok és nagykeresztések, ha az osztrák állam kötelékébe tartoznak, az osztrák báróság adományozásáért, azok pedig, kik a magyar államkötelékbe tartoznak, a magyar báróság adományozásáért folyamodhatnak, mely rangemelések díjmentesen megadatnak”.⁶

I. Ferenc, a kérésnek eleget téve, 1804. április 21-én Simonyi József főhadnagynak az osztrák bárói címet és a vitézvári előnevet adományozta.⁷

Az előnév nem helynevet jelölt, mint általában, hanem a báróságot szerző személy vitézségére, katonai hősiességére utalt. Vitézvár helység egyébként Magyarországon soha nem létezett.

A Simon nevet is ekkor cserélte fel a jobban csengő Simonyira. Erről ő maga így nyilatkozik egy 1822. május 13-án, Szabolcs vármegyéhez írt kérvényében: „... Úgy nem különben, hogy én alább írt is azon nevet viseltem, egész 1806-dik (!) esztendeig a midőn Báróságra menvén, iránta a Diplomámat, a Tekintetes Nemes Vármegyének producálván, Archivumban bé venni meg is kértem a melly időben a Simon nevemhez yi hozzá tétetvén, azóta Magamat Simonyinak írom ...”.⁸

Mivel Simonyi osztrák báróságot kapott, azt szerette volna Magyarországra is kiterjesztettetni, illetve a magyar bárói címet is elnyerni. Ezért felségfolyamodványt nyújtott be az uralkodóhoz, melyben a magyar báróságot kérvényezte meg. 1808. június 18-án erre a folyamodványra rá is vezették az adományozás tényét, de Simonyi ekkor mégsem lett magyar báró.⁹ Ennek okát pontosan nem tudjuk. Tény az, hogy 1814. szeptember 1-jén újabb felségfolyamodványt nyújtott be az akkor már ezredesi rangban szolgáló Simonyi József. Ebben hivatkozott az 1808-ban 6172. sz. alatt kelt legfelsőbb elhatározásra, mely neki a magyar bárói diploma kiadatását rendelte el.¹⁰

1815. február 3-án végre megszületett a végső döntés és még azon a napon kiállították a magyar bárói oklevelet, melyet a Királyi Könyvek (Lib. Reg.) LXIII. számának 712. oldalára be is vezettek.¹¹

A Simonyi család bárói címerével kapcsolatban a következőket kell megjegyezni: a család – mely fiágon már az óbester fiával, báró Simonyi Lajos volt kereskedelemügyi miniszterrel 1894. december 12-én kihalt – nem az 1804-es bárói diplomában leírt, hanem az 1815-ös oklevélben szereplő címet használta. Ennek leírása a következő: „Vágott pajzs. Fent vörös mezőben páncélos vitéz, fején vörös tollas nyílt sisakkal, jobbában arany markolatú kivont kardot, baljában vérző török fejet hajánál fogva tart. Lent arany mezőben ágaskodó vörös oroszlán. Sisakdísz: fekete sas. Takaró: arany-vörös.”¹² Ez a címer látható a 80. oldalon is!

⁶ Rendjelek, i. m. 125. o.

⁷ Magyar Országos Levéltár (a továbbiakban: OL) R-306. 5. cs. 1. tétel. (Báró Simonyi József családi és személyi iratai), illetve *Áldásy* i. m. 433–434. o.

⁸ OL R-306. 5. cs. 1. tétel.

⁹ OL R-306. 5. cs. 1. tétel, illetve *Áldásy*: i. m. 359–360. o.

¹⁰ OL R-306. 5. cs. 1. tétel, illetve *Áldásy*: i. m.: 362. o.

¹¹ *Mléssy János–Pettő Béla*: A Királyi Könyvek. Budapest, 1895. 194 o.

¹² *J. Siebmacher's grosses und allgemeines Wappenbuch*. IV. Band 15. Abtheilung *Géza von Cserghely*: Der Adel von Ungarn. Nürnberg, 1893. 582–583. o.

A Simonyi család 1815-ös címere

Az oroszlan a nemesi heraldika talán leggyakrabban használt címerképe, általában a hősiesség és bátorság szimbóluma. A levágott török fejet tartó vitéz pedig a magyar címerészetben gyakorta előforduló motívum, a címerszerző győzelmének jelképe. Nem véletlen, hogy éppen e két ábra szerepel Simonyi óbester címerében.

A következőkben közreadott forrás Simonyi József 1804. április 21-én Bécsben kiállított bárói diplomája. Az eredeti latin nyelvű okiratot lefordították és azt 1807. június 1-jén Szabolcs vármegye levéltárában helyezték el.¹³ Sajnos az említett iratot nem sikerült fellelnem a Szabolcs–Szatmár–Bereg Megyei Levéltárban. Ott mindössze az 1804-es osztrák diploma német nyelvű és az 1815-ös magyar diploma latin nyelvű változata található meg.¹⁴ Nagy Pál, a nagyváradi Királyi Akadémia történelemtanára 1819-ben megjelentette Simonyi óbester életrajzát. Ebben található az említett, 1807-es magyar fordítás, amint itt következik.¹⁵

Mi Második Ferencz,¹⁶ Isten kegyelméből Választott Romai Császár, minden időben Országunk öregbitője, Németh, Magyar, Cseh, Dalmatia, Horváth, és Tóth Ország, Galliczia, Lodoméria, és Jerusalemnak Királya; Ausztriai Fő Herczeg, Burgundiái, Lotharingiai, Steier Országi, Kárinthiai és Kamioliai Herczeg, Toskaniái Nagy Herczeg, Erdély Országi Nagy Fejedelm, Morvának Mark Grófja, Brabantziának, Limburgnak, Geldriának, Vürtembergnek, Alsó és Felső Slésiának, Majlandnak, Mantuának, Pármának, Placentiának, Quastallának, Auszthvicznek, és Zatóriának, Calábriának, Barinak, Montferatnak, és Teschinek Herczege.¹⁷

Nyilván meg esmérjük ezen Levelünk által, és mindenkinek tudtára adgyuk, hogy Mi, a Mi Királyi, Herczegi, és Fejedelemi Méltóságunkból, melyre a' Mindenható Maga Isteni akaratyából helyeztetett, és rendelt bennünket; úgy velünk született Jóságunk, és szelidségünk szerént mindenkor hajlandók lévén, minden Mi hűséges és jó viseletű Jobbágyainknak Becsületet, Hasznot, és Jó akaratot szerezni, és azokat különös kegyelemmel, Előmenettel, Megkülömböztetéssel, és szabadsággal megajándékozni: azért a' mi szívünk annyival hajlandóbb azokkal a' mi Királyi, és Fő Herczegi kegyelmünket közleni, és azokat több becsülettel, és szabadságokkal meg ajándékozni, a' kiknek elejek, és magok fő eredetek mellett, magokat jelesen és dicsiretesen viselik, és Érettünk, 's Királyi, és Fő Herczegi Házunk mellett állandó, és alázatos tiszteletek mellett fedhetetlen szolgálattok által mindenkor vetélkedve hűségesen viselték magokat.

Ha tehát Mi Nemesi Jó erkölcsét, Jóságos cselekedeteit, okosságát, Hűségét, és más szép Tulajdonságait, melyekkel Mi nekünk, a' Mi Kedves és Hűséges Hívünk Vitézvári Simonyi Joseph Blankenstein Huszár Regementbéli¹⁸ Fő Hadnagy felruháztattva lenni mondatik, sőt dicsírtetik; Kegyelmesen megtekintyük: különösen pedig minekutánna megfontoltuk volna, hogy ő az utolsó Francia Háborúban¹⁹ minden alkalmatosságokban és esetekben a' maga Hadi Mesterségét, alkalmas voltát, és Vitézségét kinyilatkoztatta, különösebben pedig Májusban 1796-dikban *Salo am gardé*²⁰ Tenger mellett az egész tartalék Pattantyúsokar²¹ harmincz ágyúkkal együtt, és minden Királyi Tábori ott lévő eszközöket meg mentette; azután Novemberben 1799-dik esztendőben *Fortkehl* várossa²² mellett,

13 Nagy Pál: Vitézvári Báró Simonyi József, herceg Hessen-Homburg lovas regiment híres ezredes kapitányának példás élete leírása. Pest, 1819. (a továbbiakban: *Nagy P.*) 98. o.

14 Szabolcs–Szatmár–Bereg Megyei Levéltár: XV-4. 9 és 10. sz. (Szabolcs vármegye levéltára Mohács utáni okleveleinek gyűjteménye)

15 *Nagy P.*: i. m. 99–106. o.

16 II. Ferenc (1768–1835) német–római császár, illetve 1804-től Ausztria császára, I. Ferenc néven magyar király.

17 II. Ferenc császár és király uralkodói címei.

18 Az Ernst Graf von Blankenstein cs. kir. tábornok (1733–1816) nevét viselő 6. huszárezred.

19 1799-től 1801-ig. A háborút a franciák és az osztrákok között a lunéville-i béke zárta le (1801. február 9.).

20 Salo, olasz város a Garda-tó partján (1796. augusztus 2., a diploma tévesen teszi az eseményt 1796 májusára).

21 Tüzérek.

22 Kehl, vár és város Badenben, a jelenlegi német–francia határon (1799. november 2.)

az ott esett csatának szerencsés kimeneteliben leg többet nékie lehet tulajdonítani; Ismét Májusban 1800-ba *Breisgán*²³ mellett, a' Mi ármádiánknak²⁴ maga vissza húzását leg többet könnyítette; sok ellenséges népet elfogott, sok ellenséges lovakat és szekereket nyert prédául, és magát különösen kimutatta. Ismét csak hamar azután Júniusban ugyan abban az esztendőben *Ulmenhaim*²⁵ mellett, igen különös vitézséggel sok népünket, száz ötven municziós szekereinket,²⁶ nagy számú Királyi, úgy a' Tiszteknek Bagázsíját,²⁷ és sok lovakat meg mentett, és nagy számú ellenséget elfogott. Továbbá Neuburg²⁸ mellett, szinte hasonló prédát nyert, és ismét sok fogott Tisztyeinket, és köz katonáinkat az ellenség kezéből ismét kiszabadított: újra csak hamar azután Kehlheim²⁹ mellett, száz ötven emberből álló ellenséges gyalogságot elfogott a' mellyekért ő már a' Katonai Mária Theresia Vitéz Rendgyével is megajándékoztatni érdemesnek találta. Végére méltán várhatni, hogy ő a' maga megkülömböztetett Vitéz mindenkor hűséges, alkalmas és derék maga viseleteiben, a' mi Felsőes szolgálatunknak Jávára koporsójáig megmarad, a' mint hogy az ő dicsiretes Tulajdonságai miatt azt valóban megteheti, tenni tudja, cselekszi, és tartozik.

Mi tehát az elő hordott okokból, indításokból, akarjuk a' mi legfőbb Jó kedvünknek, és mind az előhordottaknak kegyelmes tekintetiből, jól meggondolt akaratunkból, mások jó tanácsából bizonyos Tudományunk után, úgy Királyi és Herczegi tellyes hatalmunkból nevezett Vitézvári Simonyi Józsefet minden tőlle származandó maradékait és maradékinak maradékait mind két Nemen levőket, mind addig, míg valaki a' tőlle származandók közül fentlesz, 's életben lejjend, mind öt, mind azokat Bárói, és Bárónéi Karban, Becsületben, és Sorsban, minden örökös Királyi országunkban, Herczegségeinkben, és Tartományainkba kegyelmesen felemelni, 's egyszer 's mind a' több Romai Birodalombéli, úgy örökös Királyságainkban, Herczegségeinkben, és Tartományainkban lévő Bárói személyekhez hozzácsatolni, azoknak Társaságaikban kapcsolni, és hozzájuk mindenekben hasonlóvá tenni.

Emellyük tehát, tesszük, és Méltóztattyuk Őtet Vitézvári Simonyi Józsefet, minden Törvényes tőlle származandó Maradékait, és Maradékainak Maradékait mind két ágon lévőket a' Bárói, Bárónéi, Báró Kis-Asszonyi karban, Rendben, Méltóságban, 's Őri sorsban.

Hasonlítottuk, kapcsoljuk, és Társaságokban tesszük a' mi örökös Királyságaink, Tartományaink, Herczegségeink, 's Országainkban lévő Nagyságos Bárói, és Bárónéi, úgy Báró Kis-Asszonyi Rendhez, Társasághoz, és Őri karhoz.

Megengedgyük, adgyuk, és akarjuk, hogy ők nem csak a' veres Pecséttel, hanem minden helyen, és mindenek iránt, 's mások is iránta azon becsülettel hogy Nagyságos élhessenek, 's eránta éllyenek.

Mondgyuk, tesszük, rendellyük, és akarjuk, hogy már ezentúl többször említett *Vitézvári Báró Simonyi József*, minden Törvényes Férfi és Asszony Maradékival, mint Urak, Bárók, és Bárónék, úgy Báró Kis-Asszonyok, minnyájan nem csak magok, hanem mások által is, mind mostani, mind ezután szerzendő, és szereshető Nemesi lakosokban, és Jóságokban magokat nevezhessék, irhassák, és tiszteltessenek; sőt Mi, és Maradékink, következő Királyok, és Austriai Fő Herczegek, Úgy a' mi Királyi Dicastériumaink,³⁰ és Cancellariáink, kikhez ez iránt különös tudósítást bocsátottunk, úgy minden más felsőbb és alsóbb Rangban helyezettettek, Mi, és Ők is beszédjeikben, Irásokban, Leveleikben, 's ehez hasonlóknak, mellyek Tőlünk, 's maradékainktól hozzájuk intéztettek, vagy akár hol Nevek előlkerül, mindenkor ezen Titulus³¹ és Becsület adódjon Nagyságos és úgy tiszteltessen, íródjon, és tartasson, valamint szintén minden más a' Szentséges Romai Birodalomban, örökös Királyságainkban, Herczegségeinkben, és Országainkban lévő Bárók és Bárónék, a' kik Bárói Atyáktól származtak, és születtek volna.

23 Breisgau, város Badenben, Freiburg mellett (1800 május).

24 Hadsereg.

25 Ulmenheim, helység Würtembergben, Ulm mellett (1800. június 23.).

26 Lőszeres szekerek.

27 Poggyász.

28 Neuburg an der Donau, város Bajorországban, a Duna jobb partján (1800. június 27.).

29 Kehlheim, város Bajorországban, a Duna bal partján (1800. december 1.).

30 Kormányzések.

31 Cím.

Akarjuk egyszer 'smind kegyelmesen, hogy ők mind azon kegyelmekben, szabadságokban, megkülönböztetésekben, és Uraságokban, úgy régi szokásokban, haszonvételekben, felsőbb és alsóbb káptalanbéli nevelés Fundatióiban,³² Papi és Világi Hivatalokban, Bárói Jóságok bírásában, és birhatóságban részesek legyenek, és mind Társaságokban, mind közönséges Ország Gyűlésében, mind egyébütt, minden Törvényes Táblákon illendő székek legyen, és eresztessenek, és mindenféle Hivataloknak elfogadására, Jóvá, és alkalmasakká tesszük, és mind azokra hatalmazzuk, hogy valamint a' Romai Birodalombéli örökös Királyságunkba, Herczegségünkben, Országainkban, a' Nagyságos Urak, és Bárói személyek magoknak a' Törvény és szokás szerént tulajdonitanak, a' minémű elsőséggel élni szoktak; Mind azon Becsülettel a' *Nagyságos* kegyelmesen adatott Titulus mellett ezek is éllyenek, és élhessenek.

Ezen mi kegyelműnknek és emelésűnknek nagyobb tanúbizonyosságául pedig adtuk *Vitézvári Báró Simonyi Jósefnak* a' Bárói czimert, és ezzel ezentúl élni megengedtüik; tudni illik:- egy hosszas alól gömbölyűten ösze futó veres, és arany szinuel két felé választott Czimert, a' mellynek felsőbb Mezein a' megkülömböztető lineán³³ felül áll egy Pánczélos ember felfedezett ábrázattal, a' jobb kezében tart egy vágásra kiterjesztett kardott; a' bal kezében pedig egy elvágott vércsepegő Szaracenus Főt hajánál fogva. Ezen Czimer egy Bárói Koronával be van fedezve, két felől Arany és veres egyveleges takaró fityeg rajta: azon felül egy kiterjeszkedett Fekete Sas, melly egy Arany nyakkravalós, melly Pánczélon áll, a' Czimert alább két Pánczélos ember tarttya felfedezett veres bokrétájú sisakkal; a' bal karjaikon Pais van, mellyek mindenek, Bárói Czimer tudni illik ezen Királyi, és Fő Herczegi Diplomának közepén festékekkel le lévén rajzolva ott jobban szem eleiben terjesztettek.

Adjuk és engedjük említett *Vitézvári Báró Simonyi Jósefnak*, és mind két ágon lévő Törvényes Maradékinak, hogy a' leirt Bárói Czimert, és Veres pecsétlést ezentúl minden időben, minden dolgaiban, és foglalatosságiban, minden Történetekben, ostromokban, Ütközetekben, Viaskodásokban, Bajvívásokban, Vitézi játékokban, Háborukban, Sátorokon, Paisokon, Czimereken, külső jeleneteken, Pecsételéseken, Temetésekben, Képeken, egyebbütt is minden helyen, minden czélban, Tisztes állapotyok, és szükségek, tettések, szabad akarattyok szerint ezzel éllyenek, és élhessenek.

Kieresztetik tehát ezen meghatározott kívánságunk minden Választó Fejedelmekhez, Herczegekhez, Világi és Papi Fejedelmekhez, Gróffokhoz, Szabad Bárókhoz, Nemesekhez, és Szolgákhoz, ellenben mi aláink helyhezettett Felsőségeknek, Lakosoknak, és Jobbágyoknak akár mi Rendben, s' Karban légyenek helyhezettette a' mi örökös Királyságainkban, Herczegségünkben, és Országainkban ezen Levelűnknek ereje mellett kegyelmesen parantsollyuk, hogy többször nevezett *Vitézvári Báró Simonyi Jósefet*, az ő Törvényes minden két ágon álló 's jövendő Maradékit, minden időben, minden más Romai Birodalombéli örökös Tartományainkban található Bárókat Nagyságos Úrnak, Uraknak, Bárónéknak, és Báró Kis Asszonyoknak tartsanak, ösmérjenek, úgy irjanak, és Titulázzanak, 's magok magokat is minden különös, vagy közönséges Ország Gyűlésén is. Vitézi Játékokban, Táborozásokban, úgy Papi vagy Világi Hivatalokban nevezhessék, a' mint fellyebb is előadott, különben is minden helyen, és esetekben senki őket ezen szabadságban, Betsületben, Méltóságban és Elsőségben ne akadályoztassa, és azt tőllok senki meg ne tagadgya, hanem mind ezen felül irtakban, valamint mi 's következő Királyok, és Austriai Fő Herczegek oltalmazzuk, és Paisúl vagyunk, úgy mások is abban megtartsák, hanem ha a' mi Büntetésünket, 's kedveltségünket, azon felül 100. Marka Aranyakat Büntetésül akar magára húzni; mellyet mind annyszor kiki megfizet, valahányszor az ellenjár, mellynek fele a' mi kincs Táruinkban adódik, fele pedig a' megsértetett résznek.

Ez a' Mi ellökéllt akaratunk, mellyrül ezen Levél a' Mi Császári Királyi, és Fő Herczegi nagyobb függő Pecsétűnkkel megerősítve kiadódott, a' Mi fő lakó Városunban Bétsben, Aprilisnek huszonegyedik napján, a' Mi Felsőges és Üdvözítő Krisztus Urunk kegyelemmel telyes születése után, Ezer nyolcz száz negyedik,³⁴ Romai Birodalmunknak Tizenkettődik, örökös Tartományaink igazgatásának Tizenharmadik esztendeiben. Ferencz. m. p.³⁵ Gróf Ugarth Aloisius m. p.³⁶ Királyi

32 Alapítvány.

33 Vonal.

34 Bécs, 1804. április 21.

35 II. Ferenc német-római császár.

36 Alois Graf von Ugarte (1749-1817), osztrák államférfi, 1804-ben az osztrák Udvari Kancellária kancellárja.

Cseh Országai Igazgató, Austriai Fő Herczegei Első Cancellarius. Báró Mark József m. p. Gróf Vojna Ferencz. m. p.³⁷ Ő Császári Királyi Parancsolattýára Báró Hahn Ferencz m. p.

Helyt adván tehát Mi az Esedező előttünk tett kérésnek, 's az ő vitéztetteit, és Jeles cselekedeteit magában foglaló kegyelmes Királyi Adomány Levélnek Nemzeti nyelvünkre fordított, 's Leveles Tárunkba találtatható mását, ezen Bizonság tevő Levelünkbe beiratván kiadtuk erről e' jelen való Bizonság Levelünknek szokott Pecsétünkkel megerősítve. Költ Nagy Kállóban, Sz. Iván Havának első napján, Ezer nyolc száz hetedik Esztendőben³⁸ tartatott köz gyűllésünkből. Megolvasta, és kiadta, a' fent Tisztelt Tekintetes Nemes Zabolch Vármegyének Hites Első Vice Notarius Desy György.³⁹

37 Franz Graf von Woyna (1750–1813), osztrák államférfi, 1804-ben a galíciai Udvari Kancellária alkancellárja.

38 Nagykálló (Szabolcs vm.), 1807. június 1.

39 Újvári Désy György, Szabolcs vármegye aljegyzője, később főszolgabírája.